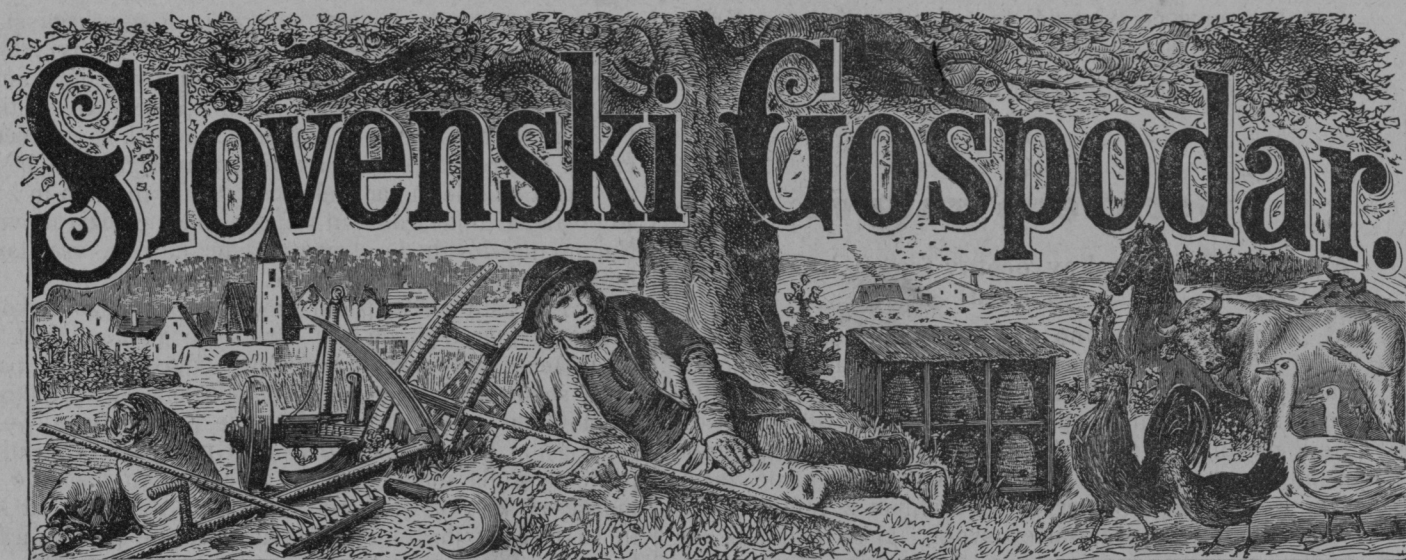

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštno vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 gld. 50 kr., za pol leta 1 gld. 30 kr., za četrť leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravnistvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice hstiv. 5. — Deležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Enaka usoda, enaka želja.

Slovencev, če gre za število, že ni le preveliko, vendar pa nas je toliko, da še v tem nismo zadnje ljudstvo v avstrijski državi in je nas še vse eno lepo število. Davke v krvi in denarji dajemo državi vselej v redu in brez dvoma ne manj, kakor nam jih dohaja z ozirom na koristi države in razmere naše, v katerih živimo. Lahko bi torej človek mislil, da dobimo tudi od države, kar nam dohaja in se sploh drugim ljudstvom daje. Ali naši bralci znajo, da se nam v tem ne godi predobro, saj smo doslej še vselej in povsod za pasterka, kedar se delijo v naši državi pravice in rado jih izmanjka jim že prej v rokah, kakor pride do nas vrsta. Za to imamo dokazov pri roki in žal, da še le preveč govorečih.

Naši ljudje so po veliki večini kmetje in imajo po ustavi pravico voliti si zastopnike v občini, v okrajih, v deželi, v državi, toda kako so jim priškrnili to pravico! Ne število zastopnikov, ne način volitve nista taka, da so jih kmetje lahko veseli: število je premalo, način pa skorej osramotenje za-nje. Čevljar, ki biva v mestu ali trgu, če tudi nima veliko v glavi, pod palcem pa more biti ničesar — tak voli ne volilnega moža, ampak zastopnika, naj je le na njegovo ime zapisanih pet goldinarjev davka!

Jezik naših kmetov je mila slovenščina in njo govorijo tudi njegovi otroci, toda če pride v uradnijo, tirja se od njega, da govori nemški in ko vpiše otroka v domačo šolo, zna naprej, da se mu bode v njej ubijati z nemščino, če se tudi je ne nauči nikoli, gotovo pa zavoljo nje zaostane v drugih, njemu potrebnih naukih. Nemški človek, bodi na kmetih, bodi v mestih, shaja s svojo nemščino v vsaki uradniji in nihče ga ne sili, naj govori n. pr. slovenski. Njegov otrok gre v šolo in uči se vseh rečij le v nemškem jeziku, nihče ne tirja od njega, naj si tare glavo s tujim jezikom.

Ako pride slov. mladenič pod puško, prvo bode in zadnje, kar sliši — vse nemško in kako zmerjavko, da je slov. rodú, dobi še po vrhu. Taka je usoda slov. trpina vseskozi in kaj je krivo, da se mu tako godi? Odgovor na to vprašanje prepustimo lahko našim bralcem, mi jih opomenimo le na eno ali drugo, posebej na naše štajarske razmere. Dvoje ljudstev živi na tej lepi zemlji, nemško in slovensko, na gorenjem delu nemško, na spodnjem in lepšem pa slovensko. Nemški del je sirji in tudi Nemcev šteje se za to več, kakor Slovencev, po vrhu pa se štulijo še tudi nekatera mesta in trgi, ki leže na slov. delu, med Nemce — in tako imamo, ker so nemška grla močna, skorej povsod vse nemško in moramo trpeti, da so nam na lastnih tleh drugi ljudje za gospodarja. Kar pa je najhuje, to je zavest, da imamo v glavnem mestu dežele gospodo, katera nam, naj jo plačuje že dežela ali država, ne more ali noče priti na pomaganje, ako se nam izgodi krivica po raznih naših »gospodarjih«.

Blizo enako se godi v Tirolah, kjer so Nemci več ali manj trdi gospodarji tamošnjih Italijanov. Le-ti pa se že otesajo tega gospodarstva in so tovnjej župani večjih mest prinesli svoje pritožbe celo pred Nj. veličanstvo, češ, da jim ni moči pretrpeti take sile. Njim pa se pomore, ako se jim dovoli lastna državna in deželna vlada, to bode njim na korist, na škodo pa ne deželi in ne državi. Svet se sedaj vprašuje, ali se njim ta želja izpolni? Ni to nemogoče in če pri njih to obvelja, čemu bi potem ne obveljalo tudi pri nas? Ta misel tudi pri nas ni nova, živi že sem od leta 1848 v srcih slov. rodoljubov ter se ponavlja od leta do leta z večjo silo, kajti pritiskovanje na naše ljudstvo ne preneha, še le večje postaja, odkar se »naših« Nemcev lotéva strah, »da se pritiskajo na steno«.

Treba se nam bode torej poprijeti te misli z večjim navdušenjem in mi radi prepustimo našim rodoljubom prostora v našem listu za nasvete, kakó se nam,

čem prej mogoče, vresniči ta želja slov. ljudstva. Kakor pravimo, na škodo ne bode ni deželi, ni državi, za slov. ljudstvo pa bode gotovo največje koristi.

Cerkvene zadeve.

Nova Marijina cerkev očetov frančiškanov v Mariboru.

Lansko leto, ravno o sveti Ani, se je na vrtu za staro frančiškansko cerkvijo zbrala ogromna množica častilcev Marijinih, da bi videli, kako bodo milostljivi knez in škof sami z lopato začeli rovati zemljo na tistem mestu, kjer se bode pozidala nova cerkev Marije, usmiljene matere. Pa milostljivi knez niso samo začeli prvi zemljo kopati, marveč so zrahljali z genljivim govorom tudi srca poslušalcev svojih, ki so obljubili, da hočejo vse svoje moči napenjati, da svoji Kraljici postavijo tako lepo svetišče, da ga blizo nikjer takega ne bode. Izkopavanje zemlje je tako veselo napredovalo, da se je zamogel že desetega avgusta lanskega leta položiti vogeljni kamen za južni zvonik. Gorečnost Marijinih častilcev in njihova darežljivost je bila toliko, da se je v teku desetih mesecev pozidal nov prostoren samostan in se je do polovice dovršilo podzidje za veličastno cerkev Marijino. Na god obiskovanja Marije Device, drugega julija tekočega leta, smo pa v slovesnem, čez vse veličastnem sprevedu prenesli presveto Rešnje Telo v kapelo novega frančiškanskega samostana, kjer se bode morala farna služba božja opravljati, dokler se nova cerkev ne dovrši. Tudi takrat so se prelepe svečanosti udeležili milostljivi knezoškof Mihael, ki so se ravno z birmovanjem povrnili. Njihov sicer zvonki glas je bil zamolkel in videlo se jim je, da so od same slabosti in utrujenosti omahovali. Gorečnost za čast božjo, pa živa ljubezen do vedno deviške božje Porodnice jih je pa toliko prevzela, da so hoteli sami pri procesiji presveto Rešnje Telo nositi in pri vsej svečanosti, ki je trpela od desete ure dopoldne pa do pete ure popoldne, navzočni biti. Za njimi so nosile ovenčane device Lurško Marijo in pa Gospo presvetega Srca Jezusovega; očetje frančiškani so pa zadeli na svoje rame staro, čudodelno podobo Marije, usmiljene Matere, ki se je svoje dni v Konjiški nadfarni cerkvi hranila. Pogled na spreved in pa ubrano petje in glasna molitev, vse to je marsikaterega do solz ganilo. Pri očetih frančiškanih se še hranijo fotografije, pri bodo tudi poznejim rodovom predočevale prelep prizor veličastne procesije, ki se je vila po mestnih ulicah.

Vse dosedanje svečanosti je pa preseglo ono veselo godovanje, katero smo obhajali letos 10. avgusta, na dan svete Filumene, mučenice in device in čudovite pomočnice v brezštevilnih revah in nadlogah. Stara cerkev je bila že do polovice podrtá; samo toliko od stropnega oboda je še ostalo, da se je pod-nj prenesljiv oltar postavil. Tukaj so milostljivi knezoškof na sredi med starimi razvalinami in novim zidanjem opravili presveto daritev nove zaveze. K svečanosti je prišel od cesarske namestnije v Gradcu dvorni svetovalec grof Chorinsky, ki je v resnici mož po božji volji, ki da cesarju, kar je cesarjevega, pa tudi Bogu, kar je božjega. Da bi ga bili videli, visokega in mogočnega gospoda v zlati obleki, kako lepo je pri sveti meši priklanjal svojo učeno glavo in kako ponižno je klečal pred Njim, pred katerim so vsi kralji le samo prah in pepel. Tak izgled, ki nam ga daje s svojim bogoslužjem tako imeniten gospod, bi menda zamogel celo največjemu zarobljencu v srce seči. Pa tudi obnašanje dostojanstvenikov tukajšnjega okraj-

nega glavarstva in pa Mariborskega meščanskega starešinstva je bilo prav dostojno. Po presveti daritvi so mil. knezoškof blagoslovili podzidje in položili vogeljni kamen, na katerega se bode opiralo stebrovje novega svetišča. Po tem so pa spregovorili premil. knezoškof, ne rečem: črsto in krepko, kakor navadno, ampak njihove besede so takrat užigale in zadevale, kakor blisk in grom in zopet so postajale mile, rahle in prijazne, kakor božja mavrica. Naj mi bo dovoljeno, ker vsega ne morem, vsaj konec njihovega govora tukaj zapisati.

Prečastiti viši pastir so govorili blizo tako-le: »Jako podučno je za nas, kar se je godilo takrat, ko so Izraelci svoj razrušen tempelj vnovič zidali, povrnivši se iz babilonske sužnosti. Veselja so vsklikovali in slovesno so prepevali veličastne psalme Davidove, ko so vogeljni kamen za hišo božjo polagali. V kratkem pa je ugasnila njihova prva gorečnost in niso nič več marali za hišo božjo; vsak je skrbel le samo za sebe in za hišo svojo. Sebi so stavili ponosne palače, a hiša božja je postala razvalinam podobna. Tedaj je pa govoril Gospod Izraelcem po svojem preroku Hageju: Premislite pota svojá. Veliko ste posejali, pa malo ste želi; jedli ste, pa vam ni teknilo; pili ste, pa žeje si niste pogasili; oblačili ste se, zagreli se pa niste; kdor je kaj prislužil, spravil je zaslužek svoj v luknjast, predrt žep. Pričakovali ste veliko, dosegli ste pa malo, in kar ste domu spravili, odpihnil sem v stran. Zakaj pa tako? Zato, ker je moja hiša zapuščena razvalina in si le za sebe hramove zidate. Zato se je zaprlo nad vami nebo, da ni rose dajalo in nerodovitna je postala zemlja in ni bilo od nje sadú dobiti. Poslal sem sušo v deželo, na gorice in na pšenico in črez vinsko trto in oljke in črez vse, kar zemlja rodi in črez ljudi in črez živino in nad vsako delo vaših rok. Hagej 1, 5—11.

Zdaj so Izraelci poslušali besedo Gospodovo in so se poprijeli dela z največjo gorečnostjo. Ko so velikansko zidanje dovršili, govoril je Gospod zopet po ravno tistem preroku: Premislite zdaj, kako se Vam je godilo, dokler niste začeli pokladati kamena na kamen, da pozidate hišo Gospodovo. Pristopili ste h kupu snopja za dvajsti vaganov, pa ste namlatili samo deset; upali ste, da bodele oželi iz grozdja petdeset bokalov, pa ga je nateklo samo dvajsti. Udaril sem vas z rjo in snetjo, in s točo sem pobil pridelek vaših rok. Pazite pa, kaj se bode zdaj godilo. Je-li mar setev že ozelenela? Vinske trte in figovo drevje in oljka brsti ne poganjajo. Pa od dnes zanaprej hočem vse blagosloviti. (Hag. 2, 16—20.)

Ljubi moji poslušalci! Veličastvo božje od onega časa sem ni omagalo in vsegamogočnost njegova nikakor ni omedlela. Božja roka ni prikrajšana, da bi vam ne zamogel stotero povrniti, kar za zidanje Marijine cerkve darujete. »Daruj veselih očíj po svojem premoženju; zakaj Bog je za to plačnik; on ti bode sedmerno povrnil.« Sirah. 25, 12—13.

Pa ne maram dalje besedovati; tukaj treba kaj storiti, ne pa samo govoriti. Znano vam je, dragi poslušalci moji, kako silno da potrebujemo nove farne cerkve, dosti prostorne za tako obilno čredo Gospodovo. Za to vam hočem samo še povedati, kar sem čital v spisih škofa Dupanloupá o nekem francoskem kralju. Pred začetkom prav nevarne bitke je spregovoril pred svojimi bojniki, katerih pogumnost je ravno tako dobro poznal, kakor jaz darežljivost vašo! Prijatelji, jaz sem vaš kralj, vi ste Francozje, tam-le je pa sovražnik. Samo krepko udarite na-nj in zmaga je naša! Ravno tako govorim tudi jaz z vami. Jaz sem vaš škof! Vi ste Marijini otroci! V tem trenutku se nam sicer ni treba zgrabití s sovražnikom, pač pa je treba, da na pomoč hitimo ubogim očetom frančiškanom ter njim

pomagamo pozidati cerkev, ki bo posvečena češčenju Marije Device, božje Porodnice. Pomagajte torej, ljubi moji, pomagajte! Skrbimo, da dovršimo nov hram božji do avgusta 1895. leta, kedar bomo obhajali sedemstoletnico rojstva svetega Antona Padovanskega, velikega čudodelnika, o katerem so se sedanji sveti Oče izrazili, da je poznan in češčen po vsem svetu kot velik prijatelj božji in zvest pomočnik v sili. Zraven svete Filumene se bode namreč v novi cerkvi eden stranskih oltarjev posvetil svetemu Antonu Padovanskemu. Bog daj, da bi takrat srečni, zdravi in veseli Bogu in Mariji in vsem svetnikom čast in hvalo peli za to, kar smo z zaupanjem na božjo pomoč in vašo darežljivost lani zaupljivo pričeli. — Kar sem govoril, to naj potrdi in blagoslovi trojedini Bog, Oče, Sin in sv. Duh! Amen.

Marianus.

Gospodarske stvari.

Kokoši.

Toliko časa jih že redim brez vsega haska, pritožuje se marsikaka gospodinja čez svoje kokoši. Le redko kedaj d bim kako jajce, čeprav vem, da pridno nesó. Brž, ko čutijo jajce pod seboj, že se ga lotijo in tako jih le prav malo meni ostaja.

Čuditi se takemu pritoževanju ni, kajti vsaka kokoš je volk na — jajce. Ne bo šla mimo njega, da bi ga v miru pustila. A jajca s trdo lupino so že še varna pred kokošmi, ker so gladka in ni tako lahko, kljun va-nje zasaditi. Druga je, če je jajce poškodovano tako, da ga kokoš brez težave prime. — Tega pa kokoši nikoli ne boš odvadil, da bi mehkuže puščale na celem. Brž, ko ga najdejo ali pod seboj čutijo, že je po njem. Posebno stičejo za mehkužem one kokoši, ki pogrešajo v sebi dostojno množino apna. Ako se v tem oziru hitro pomaga, nehajo za kratek čas kokoši mehkuže preganjati in precej nesejo jajce s trdo lupino. Pa kar sama apna se jim ne ljubi povzivati; mora človek biti premeten. Zmešaj apno z živežem in z vodo, katero kure pijejo; kmalu bodo dobile dosti apna va-se. Opomniti pa je na tem mestu takoj, da se ne zagradi pregloboko v apno. Lupine jaje bi potem toliko trdnješe in pretrde postale, kar zopet več škoduje, kakor hasni. Če je lupine tenka ali celo mehka, združne se jajce pri tej priči in največkrat ga še v roke ne dobiš. Pretrda lupina pa brani piščetu, kedar začne od znotraj kljuvati in marsikateremu uniči v zibelki nadepolno življenje.

Mnogokrat pa se tudi pripeti, da ni vzrok mehkužev to, da imajo kure premalo apna v sebi, marveč so tega krive druge reči. Včasih je gospodinja povzročila te bolezni, večkrat pa tudi ne. Posebno rado se zgodi, da se ta ali ona kokoš preveč pita. Dokler samo pustiš, ne bo več pozobala, kakor ji je potreba, a če ji reči ponujaš, katere drugači prav rada jemlje, prenasitil jo boš. Naravna posledica je, da se tudi v notranji kokoši zavolj tega vse hitrejše razvija, posebno v jajčniku. Le lupine ne dajo se tako hitro zdelovati in tako pridejo jajca brez lupine ali vsaj s premehko na svet.

Ni dobro in zdravo za kokoši, če jih ima živ in poskočen petelin premalo pod svojo oblastjo ali če cela tropa kokotov po dvorišču leta. Prav važno je torej, da se mladi petlini denejo v temo ali vsaj pod ključ, ne toliko zavolj njih samih (če se malo kavsajo, nič ne škodi) temveč zavolj kokošij, ki drugači nimajo miru pred temi nepridi pravi.

Vrnimo se h kokošim, ki se tudi jajec s trdo lupino lotijo. Kako bi jih tega odvadil? Nekateri devaje

pred kokoš gnjila, smradljiva jajca, da bi se kuram priiskutila. A s tem nihče ne bo veliko opravil. Naj šo tako smrdi, kura ga bo z največjo slastjo z lupino vred povžila. To se le zgodi, se ve, da takrat, kedar primanjkuje živali apna.

Od druge strani nasvetuje se, da se lupine ssekajo in kuram vržejo. Le one jih bodo pokončale, katere nimajo v sebi dovolj apna.

Začetkoma bodo, se ve, da vse kar planile po lupinah, a ne bo dolgo in puščale jih bodo, če se za privajanje apna skrbi na kaki drugi boljši način.

Tudi ponarejena jajca iz kake prav trdne snovi (porcelana) se dajajo kuram. Nekaj časa pikajo in sekajo po njih a po nevspešnem delu jih kmalu pusté.

Pred vsem pa je paziti na gnezdo, katero naj bo, kolikor mogoče, mehko. Tako se vsaj jajca veliko manj poškodujejo. Ni pametno, če se pušča na gnezdu preveliko jajec na kopici, ker se le prelahko ubijejo. Konečno je pripomniti, da niso jajca, ki so že poškodovana, nikdar pred kuro varna. A česar ne vidi, potem tudi kura ne sega, zato — hranjajte rajši jajca, kakor da bi se po gnezdu valjala.

Konjska dirka v Žalci.

Kakor smo naznanili, tako se je vršila dne 24. septembra konjska dirka v Žalci; udeležilo se je dirke 19 dirkalcev. Izmed teh so dobili darila ti-le: Martin Premšak iz Škofljevasi s triletno kobilom prvo darilo 50 gld. in s štiriletno kobilom drugo darilo 25 gld.; V. Ušen iz Spodnjih Grušovelj pa s 4letno kobilom 3. darilo 15 gld. in France Švab iz St. Pavla pri Bolski s triletno kobilom štrto darilo 5 gld.

Pri dirki plemenskih konj so dobili darila: Franc Osterman iz Arje vasi s svojo 6letno kobilom prvo — 50 gld.; J. Žgank iz Žalca s 5letno kobilom drugo — 30 gld.; M. Premšak s 4letno kobilom tretje — 15 gld. in Fr. Ocvirk iz Gorenjih Grušovelj s 5letno kobilom štrto — 10 gld.

Pri društveni dirki pa so dobili: Fr. Osterman prvo darilo — dvokolnik, Fr. Ocvirk drugo — konjsko opravo; Fr. Žgank tretje — konjsko opravo in štrto Martin Premšak — dve uzdi. Dirka je bila jako zanimiva in je želeli, da se enacih priložnostij naši konjerejci radi vdeležujejo ter tako kažejo, koliko se da doseči na dirkališči tudi kmečkim konjerejcem.

Brušenje kos zamuda?

Veliko časa se potrat pri košnji in žetvi s klepanjem in brušenjem kos ali srpov. Gospodar bi že rad videl, da bi se zjutraj, ko je še hladno, pridno delalo; a koliko zamude povzročuje vedno obdelavanje orodja z brusnim kamenom, sem ter tje tudi s klepcem.

Poslušajte, kako so si pomagali na Francoskem. Napravila se je mešanica iz vode in žveplene kisline. Žveplena kislina je to, kar se po navadi nazivlje hudičevo olje. V to zmes pomakajo se kose, da se dobro namočijo (kake pol ure poprej, ko se rabijo), potem skrbno otorejo. Med delom ni drugega treba, kakor enkrat potegniti z brusom kakor je kosa dolga in zopet je ostrina popravljena. Koliko dragega časa se pač s tem pridobi! Ker omenjene kisline ni težko dobiti in ker cela ta zmes orodju kar nič ne škoduje, bi se pač lahko poskusilo, na ta način kose in srpe brusiti. Zjutraj zgodaj bi se namočile in takrat, kedar so delavci pri skledi, zopet in mnogo dela bi si s tem prihranili, delo prej dovršili in manje vročine trpeli.

Sejmovi. Dne 43. oktobra pri M. D. v Brezju. Dne 15. oktobra v Arvežu, pri Sv. Križu na Slatini, na

Planini in v Račah. Dne 16. oktobra v Spielfeldu, v Apačah in v Oplotnici. Dne 18. oktobra pri Sv. Treh Kraljih v Slov. Goricah, v Mozirju, v Podsredi, v Trbovljah in v Vojniku.

Dopisi.

Iz Gotovelj. (Drug o pojasnilo.) Dovolite, gosp. urednik, da pojasnim še enkrat gospodu G.— njegovo neopravičeno dopisovanje. Če bi gosp. urednik poznali tukajšnje razmere, gotovo bi ne vsprejeli v svoj častni list tega brezmiselnega dopisovanja. Če so gosp. G. znane tukajšnje razmere, kar pa mislim, da ni mogoče, tedaj pač siromak ni pri zdravi pameti; ali njemu so gotovo neznane, hočem mu toraj razjasniti to stvar, da lahko sprevidi svoje krivo početje. V prvem dopisu začne najprvo pri tukajšnjih mladenčih, da napadajo iz tovarne se vračajoče delavce. Res, bila je neka napaka, katero pa je zakrivil hlapec tukajšnjega posestnika, za katerega niti ne vem, od kod da je. Vprašam toraj gosp. G., kje ima on tukaj svojo opravičenost? Napadati tukajšnje mirne mladeniče kar po časopisih in to celó po nedolžnem, ni li to velika predrznost? Ako se prigodi res med mlajšimi kakšna napaka, popravili bomo to mi starejši fantje že brez njega. Tukaj njega enkrat že ni bilo treba. V drugem dopisu začel je o letini in hmelju, kar je edino zadel, sicer pa je bilo to že tako obče znano, toraj brez potrebe. Dalje pa so mu na potu tudi ona tri dekleta, ki so bila obdolžena kot skladateljice nekih larifar; te bi bilo za nje res velika sramota in obžalovanja vredno, ko bi bilo njim to dokazano. Izgovarjal se je sicer, da niso bila imena v dopisih, a očita njim kar naravnost, da so se morale pri sodnji zagovarjati, tedaj je to pač čisto vse eno potem. Ker so pa ova dekleta pri tej stvari skoraj gotovo nedolžna, vprašam toraj zopet g. G., kje ima on ljubezen do bližnjega? Nobena reč pa ni tako skrita, pravi pregovor, da bi ne bila očita, torej tudi omenjenih larifar skladatelj prišel bo na dan in njega bo že sodila za to odločena sodnja, nikdar pa ne g. G. Kje ima neki tukaj zopet svojo prepričevalno resnico? Vidite ga, splaval je zopet po ledu. Sedaj pa imava še, dragi mi g. G., midva mali račun. Najprvo moram omeniti, da se nikdar ne sramujem svojega imena, da bode toraj sedaj g. G. vedel, Davorin je moje pravo ime, toraj nikakšna krinka. Da bi bil pa jaz s tem rad izvedel ime dopisnika, zmotil se je zopet g. pod krinko G., ker jaz to itak dobro vem. Če pa hoče g. G. izvedeti še kaj več od dragega Davorina, tedaj pa še le naj pride, pa naj pomisli poprej, da se potem tudi lahko opraviči. Le še eno prošnjo bi imel do dragega mi g. G., kedar bode kaj enacega pisal, naj podpiše rajši svoje celo ime, da ne bomo drugi krivi njegovih pisarij in tako mu ne bode potem nikdo oporekal.

Davorin.

Iz Slatine. (Nova Kinezija.) Gospod urednik, Vi ste nam ocenili slatinski »boben«. Hvala Vam, ali »dejanja mnogege cena izvira le iz namena«. Da veste toraj prav ceniti to muziko, moram Vam povedati, iz kakšnega namena delajo na Slatini letos tako na ta »štrument«. Mislite li zato, ker so na-nj navajeni? Že tudi. A »jaz pa nekaj novga mam!« Veste, naši »gospudi« so tako štimani postali, da z nami kmeti nočejo več skupaj biti. Svetovno olikani kakor so, gotovo so kedaj že slišali o kineškem zidu, s katerim so si nekda Kinezi kraljestvo obzidali. In Kinezom se želijo poenačiti, od nas pa čisto se ločiti. Imena so si že pokinežili. Saj se spominjate, gosp. urednik, iz zgodovine in geografije, da so kineška imena polna zlogov s

»tschingg« pa »tschangg« in »tsch«. Da postanejo popolnoma kinezarji, bodo se sedaj še obdali s kineškim zidom: ločiti se hočejo od občine »Slatina« ter ustanoviti posebno kraljestvo: »Nova Kinezija«. Nam kmetom bodo svoje obzidje odprli le tedaj, kedar bomo prišli k njihovim oštirjem pit in k trgovcem kupovat. Da nam tudi tega ne zabranijo, prepoveduje jim njihova vera. Spolnjujejo namreč vero tistih, o katerih nam slavní apostel Pavel piše, da njih »bog je trebuha«. Pa veste, naš vrli župan jim je silno napoti. Vsredi med njimi je. Prigovarjali so ga, naj se tudi pokinezi, a ker noče, sklenili so ga »vünzbohnati«. Glejte, zato je prišla tisto-krat, kakor ste nam poročali, cela »banda« k njemu. Opravili niso nič. Zdaj pa še drugod okoli bobnajo, ter iščejo pri ljudéh podpise. Pomagajo pridno tudi deželni uradniki, zlasti stodnevni ravnatelj gosp. Schuberth in pišač gosp. Kovatschitsch, ki se je pri komisu, kateri smo mu tudi mi kmetje kupovali, lepo pisati naučil. Lovijo in slepijo pa ljudi s tem, da bodo manj davkov plačevali, če podpišejo. Pa veste, gospodje na Slatini! da nas nič posebno ni strah, če se obdaste s kineškim zidom. Vi ste dosti dolgo gospodarili v naši občini. A spravili ste jo v velike dolge in mnogokrat na boben, da je morala po nepotrebnem velike tožne stroške trpeti. Še leto dni ni preteklo, kar gospodari večina, katero smo si mi kmetski posestniki izvolili, in poplačalo se je skoraj več dolga, kakor ste gs Vi v celih 16 letih poplačali, dasiravno ste večkrat celo večje občinske doklade naračunili, kakor jih imamo sedaj. Te dolgove, katere ste napravili in zapustili, boste lepo pomagali poplačati. Pri poštem gospodarjenji nam potem ni treba se bati, da bi ne izhajali z manjšimi procenti za občinske doklade, kakor smo jih ta leta imeli, ko smo se nahajali v Vaši sužnosti. Pokazali ste pa s tem zopet, da niste prijatelji kmetskega ljudstva, zakaj sebičnež ni prijatelj. Zatoraj pa tudi vemo, da noben posestnik, ki razvidi, kaj Vi nameravate, ne bo se podpisal. Katerim pa je tudi trebuha bog, naj le gredo s trebuhom za kruhom. Dobička ne bodo imeli. Vi ste navajeni bobnati, in boste tudi v novi občini gospodarili, kakor ste doslej v tej. Temu je celi svet priča, da kjerkoli liberalci gospodarijo, tam se množijo dolgovi.

Od Sv. Duha na Ostrem vrhu. (Šolski sklep.)

Povodom sklepa letnega šolskega tečaja so nekateri tukajšnji prijatelji šolske mladeži tistej pripravili izlet in v ta namen darovali: blag. gospod grajščak Ferdinand Hauschka 5 gld., č. g. župnik Fr. Segula ter gg. naduitelj F. Majcen, posestnika Andrej Seršen in Janez Lamprecht po 1 gld., gospá Julijana Rakovič 1 krono. Ker sta pa gospa Marija Lakožič in njeni soprogi gosp. Feliks L., veleposestnika na Vurmatu, blagodušno povabila vso učečo se mladino na svoj dom ter njo posebej prav bogato in prijazno pogostila, ostalo je nam od že imenovanih darov nekaj novcev, ki se bodo v drugo stran obrnili. Mladina se je prav nedolžno veselila, pevala, deklamovala, telovadila in se igrala in o poldan, ko je zvon iz gore 12. uro naznanil, stojé in skupno molila »Angeljski pozdrav«. Vsem imenovanim dobrotnikom, posebno blagej Lakožičevej hiši srčna zahvala!

Jakob Gradišnik, načelnik kr. šol. sveta.

Od Sv. Ilja v Slov. goricah. (Nasprotnik.)

Na našemu »Bralnemu društvu« ne bode manjkalo sovražnikov od strani Nemcev, to smo znali že naprej; da bi se pa tudi med domačimi Slovenci znašel človek, kateri bi se izpodtikal nad društvenimi knjigami in časniki, in v krčmi javno smešil darovalca knjige ali časnika, tega se nismo nadjali. Žal, znašel se je res tukaj človek izmed obraženega stanú, kateri se je spodtikal nad knjigo »Rimski Katolik« in časnikom »Pilger« in darovalca imenovane knjige in časnika javno v krčmi

smešil, ter ga imenoval »pobožnega moža«, »svetnika« itd. Vprašamo, odkodi ima ta gospod, kot neud, pravico se nad društvenimi knjigami in časniki spoddikati in darovalca knjig javno v krčmi smešiti? Ako si pa dotični gospod pripisuje pravico v tej reči zapovedovati in odločevati pri društvenih knjigah in časnikih, tedaj pa naj bode zagotovljen, da od zdaj naprej mu »R. K.« in »Pilger« v društveni bralni izbi ne bodeta več njegovih »Pistorijanskih« živcev vznemirjala. Mu je pač Gračka »tetka« že na srce prirastla.

Iz Veržeja. (Naši fajerveri) ali bolje rečeno, nasprotniki so imeli v nedeljo dne 1. oktobra po večernicah velike vaje (fajervertag), h katerim so povabili tudi sosedne, to seveda same nemškutarje, ter so jih le-ti res tako rekoč počastili s svojim prihodom. Kaj posebnega se pri vajah ni pripetilo, samo nekaj vam vendar moram naznaniti, dragi bralci, da vas malo seznanim s »fajerverhauptmanom« g. Milfelnerjem, kateremu pač ni po volji, da smo tudi mi začeli precej naprej stopati in da se zavedamo svoje narodnosti. Bil sem še pred večernicami z nekimi tovariši v sobi »bral. društva«, v katerej ravno prebiramo časnike in v katerej se tudi navdušujemo mi mlajši boritelji naroda za našo res tužno domovino. Kar naenkrat vstopi fajerverhauptman g. Milfelner v sobo in začne meni nič tebi nič: »Jaz bi rad, da bi soba že skoro prazna bila, da bomo mi šli notri, ker zunaj dež gre. Mi mu takoj obljubimo, da gremo ven, ker soba ni naša, ampak občinska in je nam samo za hranitev knjig in časnikov in za branje brezplačno podarjena. Začeli smo torej včasih pospravljati v društveno omaro, on pa odide. Njemu pa se je menda le še predolgo zdelo, ker se nismo naenkrat pobrali in vse na mizah njim popustili, pride zopet in nagovori sedaj že tudi prisotnega gosp. obč. predstojnika: »Jaz, požarnega društva stotnik, vas prosim, prepovejte »bral. društvu« sedaj tukaj biti«. Kaj ne, dragi čitatelji, da je g. Milfelner s tem mislil, da bi nas moral predstojnik ven zapoditi, kakor ovce? Ali tega on ni storil, ker je mož poštenjak. Tudi jaz se temu odločno uprem, da tega ni treba, ker smo tako že prej obljubili, da gremo prostovoljno. Gospod fajerverhopman je ostal na cedilu med svojimi pristaši. Da bi le, dragi bralci, znali, kako je to njega jezilo! Čisto bled je bil od same jeze. Vse to pa omenjam radi tega, da okoličani in ves slovenski svet izve, kakega narodnega sovražnika, da imamo mi Verženci v svojem trgu. Vam pa, zavedni Slovenci, bodi-si v trgu ali okolici, svetujem, da greste radi mimo »rudeče hiše«. — Svoji k svojim!

A. St.

Iz Rečice. (Angelj varuh.) Na rožnivenško nedeljo se je nekemu posestniku splasil konj, ko se je peljal s svojo ženo in z malim otrokom od prvega sv. opravila domu. V Spod. Rečici na mostu zadene konj ob ograjo, jo zlomi in pade v Savinjo ter potegne voz z ljudmi vred za seboj. Komur je ta most znan, bode takoj mislil, da so omenjene osebe gotovo tukaj našle svojo smrt, ali da so se vsaj močno poškodovale. Ali glejte čudež: vsi so popolnoma zdravi ostali, ter zdaj čast in hvalo dajejo Mariji, kraljici sv. rožnega venca in angelju varhu za čudežno rešitev, ž njimi vred pa tudi vsi drugi ljudje, ko slišijo, kaj in kako se je zgodilo.

Od Sv. Petra pri Radgoni. (Dva junaka!) Ko sem bil v preteklem tjednu po mnogih mesecih zopet v Mariboru, pokaže mi prijatelj najnovejšo Mariboržanko, rekoč: »Poglej si jo, dobro teto, kakšno slavo prepeva dvema najbolj zaslužnima iz vaše župnije! Le sam si prečitaj, kako hvali Petrovsko šolo, kako boža vašega ljubeznivega Erženjaka, kar do nebes ga povzdiguje.« Zares hvaležni moramo biti Mariborski teti, kajti prepričala nas je, kako dragoceni zlahten kamen

imamo, svetel in veliki ko brus, samo škoda, da ga trdokorni, kakor že smo, nečemo pripoznati. Že davno morali bi pre uvideti, da so naš gospod školnik pravi nedosegljivi izvrstnjak, še imenitnejši, kakor sam kapelski Kvas. Ali ne, da se radujemo in veselimo, ker so nam tukaj ostali in niso hteli oditi v Ljutomer, kamor so pre bili pozvani; narobe pa mi, pač oslepljeni Petrovčani, sodimo: naši šolarji se nam smilijo, zategadelj že dolgo let resnično obžalujemo, zakaj je g. Erženjak škarje in iglo povrgel, kajti svoje dni je bil pre tako fleten krojaček, da je še dnešnji den po vsej fari malo takih. — Drugi slavospev, ki ga donša ista Mariboržanka iz Gornje Radgone, posvečen je, komu drugemu, če ne Bračko-tu? Par nobile fratrum! Bračko pre ni kargodi, ampak on je velikanski posestnik, on je »gomajdeferstehar«, drugokrat »becirksomman«, fajberhotman«, ud mnogih društev i. t. d. Po tetki zvemo, da je Bračko tudi nekš »gardist« pa »wakerman«, povrh tega še poseben poštenjak od pet do brade, pa ravno zavoljo njegovih preizvrstnih lastnostij ga »klerikalci« nikakor ne marajo, ampak hudobno ga »cunjavajo«, češ, da je »orehovski prerok«. Naposled podučava nas Mariboržanka: gospod Bračko so mož neprestano in neumorno delaven, oni se nikoli ne ozirajo na svoj lastni hasek, ampak posvod in vselej imajo edino pred očmi telesno in duševno blagostanje svojega bližnjega, zatorej so pre pri vsakem, kdor njih pozna, v visokem poštovanju in ne ostane njim časa za prerokovanje in razne »pop«-ovske šuri-muri. Kedar pa bode treba proti klerikalcem in »črnim oslom« v boj stopiti, tedaj bodo Bračko na svojem mestu junaško stali in skrbeli za liberalnost in srečo ljudstva na svetu. — Strašno, strašno! Kaj se nam prerokuje in obečuje iz — Orehovec pri Žabnjaku!

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. V sredo se je napolnila iz nova hiša drž. zbora. Vojni minister je prinesel kar iz kraja načrt za novo postavo, po kateri bode deželni brambi statii dve leti pod puško. Če se postava ne sprejme, odstopi pa neki celo ministerstvo. Ni pa skorej dvoma, da do tega ne pride. — Minister za drž. finance, dr. Steinbach je predložil drž. proračun za leto 1894, dohodkov računi na 618,694.237 gld. in stroškov na 618,105.542 gld. ter bi po takem še ostalo v drž. kasah 411.542 gld. To ravno ni veliko! — Minister za poljedelstvo predlaga »kmetijske zadruge« in »kmečke domove«, grof Taaffe pa spremembo volilnega reda za drž. zbor; po tem dobijo pravico voliti dosluženi vojaki z bojno svetinjo in pa podčastniki, če tudi ne plačujejo davka.

Štajarsko. V Gradci so zadnjo nedeljo ustanovili podružnico »katol. šolskega društva«. To je tém lepše poročilo, ker se deslej o konservativcih v Gradci ni slišalo veliko in vendar je znano, da živi v Gradci unetih katolikav dovolj, saj niso v nobenem mestu cerkve tako polne, kakor ravno v tem mestu in tudi dobrotnikov ubogo ljudstvo ne najde lahko kje drugje v tolikem številu. — Družba katol. mojstrov si je napravila novo, lepo hišo, v kateri se zbirajo mojstri v posvetovanje, pa tudi rokodelski učenci dobijo v njej potrebnega pouka. Tudi lepo delo!

Koroško. »Kmečka zveza« ne da miru ter hoče po sili slov. kmete spraviti v nemčurski in brezverski koš, zato ima v nedeljo dne 29. oktobra zborovanje v Ledenicah v slov. Rožu. — Podružnica sv. Cirila in Me-

toda se je vendar-le ustanovila v Velikovci. Nobeden tamošnjih krčmarjev ni smel dati prostorij za zborovanje, pa je vendar-le bilo in sicer sijajno! — Kat. politiško društvo zboruje v nedeljo dne 22. oktobra v Št. Jakobu blizu Velikovca in se pričakuje obilna vdeležba, tudi vspeled obeta veliko vspodbude.

Kranjsko. V Vrhniki je nek ponočnjak namazal nemški napis pod c. kr. orlom in prec so zagnali krik, češ, da so tudi na Kranjskem veleizdajice liki mladočeskim! — V Kranji pa so v neki krčmi peli francosko »marzelejo« in smelih pevcev je vsled tega že par pod ključi. Zares neumno počenjanje, kakor navlašče voda na mlin sovražnikom slov. ljudstva! — Iz Amerike se je te dni vrnilo 28 Kranjcev, sreče torej niso našli v novem svetu.

Primorsko. Občina v Sežani je pristopila k družbi sv. Cirila in Metoda s sto goldinarji. — Lah! so še vedno silno bojeviti zoper slov. kmete okoli Gorici, toda če pride do pretepev, vselej so jih krivi neki — sciavi t. j. slov. kmetje! — V Trstu je napadel nek Danecker svojega gospodarja o belem dnevu ter mu je s sekuro blizu da glavo razbil. Se ve, da so besnega zločina kmalu spravili v luknjo. Dobro, da ni Slovenec, sicer bi se prec upilo, da so Slovenci divjaki!

Hrvaško. Hrvaški ban, grof Khuen-Héderváry je bil une dni v Djakovu, pri škofu dr. Strossmayru. Pravi se, da je to storil z ozirom na imenovanje nadškofa v Zagrebu. Nam se ne zdi verjetno, resnica pa je, da ga ni obiskal kar tako, brez posebnega namena.

Ogersko. Svitli cesar je prišel v Gödöllő ter ostane ondi neki dalje časa. — Ministerstvo še nima dovoljenja od cesarja, da predloži drž. zboru načrt postave za civilni zakon, ali minister dr. Weckerli trdi, da dobi za gotovo tako dovoljenje. Se ve, da zavoljo tega še dovoljenje ni — pribito, in je to le želja ministra, se ve, da ne »pobožna želja«. — Rumunce hoče vlada po polnem stlačiti v madjarske krplje in ji je v ta namen dobro vse, tudi sila. Taka je madjarska svoboda!

Vunanje države.

Rim. Sedanji sv. oče Leon XIII. si prizadevajo veliko, da se razširi kraljestvo božje na zemlji, sv. katoliška cerkev in posebno jih skrbi za uboge zamorce v Afriki. Žal, da jih evropske države ne podpirajo v tem toliko, kakor bi lahko. Nekateri so v tem oziru celo mrzle.

Italija. Vlada ne vidi rada, da prihaja leto na leto toliko romarjev k sv. očetu, kajti ljudje vidijo, da njim daje to dobiček, od kralja pa nimajo nič. Zato nagovarja vlada svoje ljudi, naj mislijo, kako se da tudi v posvetnih rečeh privabiti tujcev v Rim. Iz tega namena je bilo letos neko zborovanje za »mir sveta« in sedaj še bode enako za »časnike sveta«. No že prvo zborovanje ni obveljalo, tudi poslednje ne bode bolje! — V Siciliji so kmečki delavci napravili si društvo, ki šteje nad 300.000 udov, toda kaj pomaga društvo, če jim ne zna pomoči!

Francija. Ministerstvo se nič kaj ne veseli novih drž. poslancev, kajti nič še ne zna, ali dobi za-se dovolj trdno večino. V vrsti poslancev je veliko »novih mož« in ni se zanesti na-nje. — Pri častnikih so našli veliko taci, ki jim je za vse več, kakor za vojaško službo. Radi bi se jih tedaj odkrižali, ali kako to? Brez zamere se ne more izgoditi in vendar ne kaže še pri tolikem številu rodbin priti v zamero!

Belgija. V neki vasi je vdrlo nad 500 delavcev, njim na čelu župan, v župnijsko cerkev in so v njej potem vse razdajali, svetnike pa so pometali iz cerkve.

Ljudje so vsled tega kar osupnjeni. Pač res, kjer ni vere, tam ni reda, ni miru, ni sreče.

Anglija. Vlada ima sedaj domá nekoliko miru, zato pa dela ona tem več zunaj doma: posebno v Aziji. Tam si pridobiva zmerom več novih zaveznikov in vse kaže, da zoper Rusijo.

Nemčija. Cesar Viljem se je vrnil iz Avstrije in je polen hvale za naše vojaštvo. — Volitve v deželne zборе se vršijo prihodnje dni ter bodo vladi več ali manj ugodne. — Knez Bismarck se je vrnil v »Friedrichsruhe«, zdrav pa mož brž ne bode več, da-si zakriva svojo bolezen.

Rusija. Trgovinska zveza z nemško državo se dela že dolgo, ali kakor je podoba, ne dodela se še tako hitro, Rusija nima zato prave volje. — Neka ruska princesinja se zaroči, kakor se govori, z grofom Pariškim — s tistim princem, ki ima največ upanja, da še pride kedaj na prestol francoske države.

Bolgarija. Sebranje ali državni zbor se snide kmalu in dobi letos proračun države v posvetovanje, kateri ne kaže primanjkljaja. Je že nekaj. — Na višje šole sili toliko mladih ljudi, da obhaja vlado že strah, kaj hoče z njimi, ko jih dovršijo. V državne službe vendar-le ne more vseh vsprejeti, vsi pa gredó iz tega namena na višje šole.

Serbija. Minister dr. Dokić je zbolel in pravi se, da mu teče nit življenja še le nekaj dnij. In kaj bode potlej, kdo stopi na njegovo mesto? Kralj Aleksander še pač potrebuje zanesljivega moža. Najbrž bode minister general Gruić, toda on ima veliko sovražnikov.

Turčija. Malo manjka, pa bode sultan Abdul Hamid sit vladanja, kajti niti ene ure nima vesele. V drž. kasah je vedno tema, na drugi strani pa se mu je vedno bati, da vzbrehne kje ustaja zoper njegovo vlado: uzrokov za-njo je skorej na vseh krajih obširne države.

Afrika. V Maroku so nastale za sultana jako velike sitnobe, ker so kabili, muhamedanci, napadli trdnjavo Melila, ki je že od davna v rokah Španjcev. Španska vlada hoče se znositi zavoljo tega nad Marokansko državo, ako sultan ne kaznuje svojih ljudi. Zadnje pa je sultanu težava.

Amerika. V Rio de Janeiro še ustajna vojska ni vdrila, toda mestu se godi trda in predsednik republike, Peixoto mora mesto zapustiti, če noče, da ga ustajniki razdejo. Peixoto pa noče oditi, da-si ga ljudje v mestu nagavarjajo, da pojde.

Za poduk in kratek čas.

V smrtni nevarnosti.

(Iz dnevnika. Ludovik Č.)

»Jutri vstaneva ob šestih«, reče necega večera moj sostanovalec med tem, ko premiče posebno kazalce ure budilke na dotično številko.

»Ali naj psička izpodim?« vpraša me potem, a ko mu rečem, da ga naj v sobi pusti, položi mu staro suknjo na stol. Stražek pa skoči takoj na njo, zasuč se nekaj krat, vleže in zaspi.

Moj duh se je že deloma ločil od telesa, dremal sem, ko je postavljaj moj tovariš gorečo svečo na veliko drevesno gobo, ki mu je visela ob zidu nad posteljo. Imel je namreč navado, da si je svetil tako dolgo, da ga je začel spanec premagovati; še le tedaj jo je ugašal.

Ne vem, kako dolgo se je še veselil ta večer moj tovariš luči, jaz sem kmalu v sanjah potoval po lepih zelenih planinah. Prišel pa sem na strme pečine, kjer

sem lazil po nevarnih skalnatih porobkih; hodil sem po ozkih obrvih čez deroče hudournike, a nazadnje prišel sem celo med razbojnike, ki so me hoteli zadušiti! Iz teh neprijetnih sanj me je rešil psiček, ki je cvilil in lajal, zdaj na eno, zdaj na drugo posteljo skakajoč, kar ni bila sicer njegova navada. Vendar se nisem mogel popolnoma zavesti. Še po kupo z vodo nisem segel na polico ob glavi, da-si me je strašno žejalo...

Zopet sem bil na silnih bregovih. Neka divja zver me je lovila. Bežal sem, kolikor mi je bilo moči. Vže mi je primanjkovalo sape, ravnokar bi me bila pošast zgrabila, kar me zbudi moj tovariš, glasno klicaje: »Čuješ! Tukaj pa bo nekje gorelo!«

Ko odprem oči, vidim, kako je ravno vrgel moj sostanovalec skozi in skozi žarečo gobo v sredo sobe. »Kaj pa delaš za božjo voljo?« rečem in pa »odpri, odpri okno!« Komaj ga je našel, bilo je popolnoma zakajeno. — Še le sedaj skočim iz postelje in hitim s Stražekom na mostovišče. Ko pa nazaj v sobo stopim, zavrti se mi v glavi in skorej bi bil omedlel...

Ko je bila vsa nevarnost odstranjena, žarjavica pogasena, soba nekoliko prezračena, razvezal se nama je jezik in pogovarjala sva se o tem, kako sva hitro zaspala, a sveča je prigorela do gobe, na katerej je bilo mnogo raznih rečij in jo je vžgala. Tudi moj tovariš je imel hude sanje; nazadnje vzbudil ga je Stražek.

»Le pet minot še, in bila bi oba mrtva bila«, reče mi počasno. Tudi jaz sem to dobro čutil! Zrak v sobi je bil popolnoma okužen in vrhu tega bi bila kmalu goba raz steno na posteljo padla in jo vžgala. Tedaj pa bi se gotovo ne bila več rešila!

»Pes naju je otel«, rečem jaz, on pa: »angelj varuh!« — Ravno je zapel farni zvon juternico, midva pa sva goreče molila.... Svitati se je začelo. Stojč pri odprtem oknu poslušal sem drobne ptičice, ki so glasno pevaje veselile se krasnega jutra. Zvezda je za zvezdo umirala, meni pa se je zdel svet tako lep, kakor malo kedaj prej!

Dolgo sva še govorila s tovarišem, zaspali pa nisva mogla — kar zazvoni ura, naznanjaje, da je ob šestih.

Ko bi naju ne bil dal Bog prej vzbuditi, budila bi naju bila pač brezuspešno ta budilka iz — večnega spanja!

Smešnica. »Taka«, jezi se gospodar nad hlapcem, »taka me je volja, da te koj spodim iz službe«. »Le«, odvrne mu hlapec, »le, oče, ležje še dobim jaz pošteno službo, kakor pa vi poštenega hlapca«.

Razne stvari.

(»Klub konservativcev«.) V sredo večer so se zbrali udje »kluba konservativcev« v posvetovanje o rečeh, katere pridejo pred državni zbor in najmanjše vprašanje ni bilo: kako se naj glasuje o »izjemnem stanju v Pragi?« Prej pa je bilo enako posvetovanje jugoslovanskih poslancev.

(Č.č. sestre Frančiškanke) vednega češčenja najsv. zakramenta so prišle, kakor je bilo v »Slov. Gospodarju« napovedano, dne 30. septembra ob dveh popoldne v Maribor in so bile v stolnici prav slovesno vsprejete. Mil. knezoškof so pred mnogoštevilnim občinstvom imeli navdušen in ganljiv nagovor in potem so jim nove sestre storile obljubo pokorščine. Mil. knez in škof sami so nato molili lavretanske litanije pred Najsvetejšim in podelili sv. blagoslov. V novem samostanu pričakovale so sestre mil. knezoškofa v kapeli presv. Srca Jezusovega, ter so v prisrčnem nagovoru izročili

samostan novim prebivalkam. Več o prelepi in veljavni slovesnosti v prihodnjem listu.

(Učiteljstvo.) Gosp. B. Sitar, učitelj v Breznu, je postal nadučitelj v Vuhredu; J. Sabati, učitelj pri Sv. Janžu, pa pri Sv. Ožbaltu ob Dravi in Martin Matkovič, učitelj v Škalah, ravno tamkaj. G. M. Šijanec, podučitelj v Poličanah, pride za učitelja na Cven, Fr. Šnuderl, podučitelj v Smartnem pri Slov. Gradci, pa v Pernice, Fr. Cvirn, podučitelj v Prazganji, v Stoperce in Fr. Čeh, podučitelj pri Sv. Jakobu v Slov. gor., k Sv. Lenartu v Slov. goricah.

(Nagla smrt.) V torek večer je Ferd. vitez Gariboldi, c. kr. general v Mariboru, preminil nagle smrti. Še le to poletje je stopil v pokoj ter se je iz Ljubljane preselil v naše mesto.

(Bučelarstvo.) V Mojstrani se peča Miha Ambrožič že 40 let z bučelarejo in je dobil v tem času že 83 daril na raznih razstavah v naši pa tudi v tujih državah. Tacih mož ne bode veliko v kaki državi!

(Dijaški kuhinji) v Mariboru so darovali gg.: Lavrencij Herg, korar stolne cerkve v Mariboru, 5 gld., dr. Jož. Pajek, korar stolne cerkve v Mariboru, 20 gld., Jožef Weixel, kaplan pri Sv. Križu na Murskem polju, 2 gld., zatem vesela družba v Marenbergu 5 gld. in neimenovani v Ljutomeru 4 gld. 20 kr.

(Umrli) je v unem tednu o. Roman Ipavice, iz reda kapucinov v Knittelfeldu. Ranjci je bil sin dr. G. Ipavica, zdravnika v Št. Juriji na južni železnici.

(Pevsko društvo) v Braslovčah priredi v nedeljo, dne 22. oktobra izlet na Pako ob 3. uri popoldne v novo gostilno Ane Wizjak »k pošti« ter se prijatelji petja vladno vabijo odbor.

(Trojčki.) Dne 28. septembra je porodila v Rušah žena necega ključavničarja tri krepke dečke, zgodovina pa ne pové, je-li oče vesel te reče.

(Slov. uradovanje.) »Nemška vahta« v Celju pripoveduje, da je občina na Slatini sklenila slov. uradovanje, ali že čez teden dni je preklicala svoj sklep, češ, da ne umejo slovenščine. Tako neumnost more za resnico prinesiti le — »Nemška vahta«.

(Nemški napisi.) V Ljubljani so baje ponočnjaki pomazali nemške napise in »D. W.« ozmerja za to kar vse Slovence v enem košu. Kaj pa velja potem o Nemcih, ako pomaže kdo v Mariboru ali v Celju slov. napise?

(Občina) v Kamnici pri Mariboru gospodari tako dobro, da mora prodati dve državni obveznici po 100 fl. in nek pašnik za 40 fl. Denarja ji je neki treba za gasilnico. Slabo gospodarstvo, kjer je treba prodajati tako imetje!

(Liberalno gospodarstvo.) Okr. zastop v Mariboru je popolnem v rokah nemških liberalcev in zato je tudi njegovo gospodarstvo tako — v dolgove. Lani so napravili dolga za 3400 gld. 20 kr., ne da vejo, kako ga poravnati, če ne po dokladah.

(Uboj.) V jutru 25. septembra so našli mrtvo truplo J. Hrvata, kočarja v Ihovcu v Slov. goricah in sta brata Peter in Andrej Hanžič iz iste vasi na sumu, da sta ga ubila.

(Cerkveno bandero.) V Beljaku se nahaja izgubljen, morebiti ukraden cerkveno bandero. Kdor ga pogreša, naj se obrne takoj do predstojništva župnijskega urada romarske cerkve na Peravi (Post Villach).

(Ljudska šola.) Na ljutomerski dekliški šoli je izpraznjeno mesto provizorične podučiteljice; dotične prošnje se morajo vložiti do 20. oktobra 1893.

Loterijske številke.

Gradec 7. oktobra 1893:	4, 47, 64, 88, 37
Dunaj	3, 37, 20, 70, 1

Razglas.

Mita Borlskega mosta čez Dravo se da v najem na eno, oziroma na tri leta od 1. januarja 1894 z izključno ceno 1214 gold.

Iz tega vzroka vrši se dne 3. novembra 1893 ob 10. uri predpoldnem pri tukajšnjem uradu očitna dražba in se morejo dražbeni pogoji vsaki dan pregledati v pisarni podpisane odbora.

Okrajni odbor na Ptuiju, dne 11. oktobra 1893.

1-3

Načelnik: Zelenik, m. p.

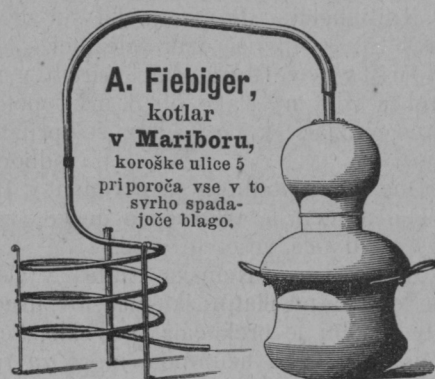
Učenec in pomagač

se sprejmeta pri Franc Körner-ju pri Sv. Iliju v Slov. goricah (Egydi-Tunnel.)

Hiša na prodaj!

Prav pripravljena hiša za kolarja, mešarja ali rokodelca v Loki na trgu, eno nadstropje visoka, posebno lepa, izvrstna in in svetla delarnica in lepo dvorišče. Cena je 950 gld. 1-2

Jožef Gradišnik, v Loki pri Zidanem mostu.

A. Fiebigler,

kotlar

v Mariboru,

koroške ulice 5

priporoča vse v to svrhu spada-joče blago.

! Glasba !

3-3

Kratko in lahko latinsko mašo v čast „Rožnivijski Kraljici“ je izdal Ign. Hladnik. Dobi se pri J. Kraju v Novomestu (Kranjsko) po 50 kr. Kakor vsa Hladnikova dela, je tudi ta maša jako melodijozna in prav lahka za izpeljavo tudi pevcem po posluhu.

Glasovita

radi svojega učinka, odlikovana radi svojih lastnosti s častno diplomom in zlato svetinjo na razstavi v Londonu in Parizu, z zlato svetinjo v Briselju in Tunisu.

Želodčeva tinktura

lekarnarja G. Piccoli-ja v Ljubljani

je vspešno dietetično sredstvo, katero krepek in zdravi želodec, kakor tudi opravila prebavnih organov izbornopospešuje. 8-12

Izdelovatelj razpošilja je proti povzetju zneska v zabojih po 12 steklenic za 1 gld. 36 kr., po 55 steklenic (zaboj tehta 5 kg) za 5 gld. 26 kr. Poštnino plača vedno naročnik.

Izdajatelj in založnik kat. tisk. društvo.

Tiskarna sv. Cirila

priporoča naslednje knjige:

1. „**Žalostna mati Božja**“, spisal Fr. Bezjak, župnik pri Sv. Marku, 6. natis. Obsega pouk o češčenju žal. matere Božje, pobožnost sedem petkov v čast žal. materi Božji, razne molitve in pobožnosti za god sedem žalosti Marije Device, zbirko molitev za očitno in domačo službo Božjo in precejšnje število svetih pesmij. Ta posebno za sveti postni čas primerna knjiga stane

vezana v polusnje gld. — 70
„ z zlatim obrezkom — 80
„ v usnje z zlatim obrezkom 1 40

2. „**Družbine bukvice za dekleta**“, spisal Jožef Rozman, pokojni Konjiški nadžupnik, 12. natis; namenjene v prvi vrsti dekletom Križevske družbe, pa tudi vsem dekletom sploh jako koristne, veljajo

vezane v usnje z barvanim obrezkom gld. 1 30
„ „ rudečim „ „ 1 40
„ „ zlatim „ „ 1 60

3. „**Po poštnem povzetju 10 kr. več.**“

4. „**Duhovni Vrtec**“, 5. natis, priporočanja vredna molitvena knjiga, posebno za mladino, stane

v usnje vezan z zlatim obrezkom gld. — 85
s kopčo — 95

4. „**Sveto opravilo**“, spisal Anton Slomšek, nekdanji viši ogleda šol, 5. pomnoženi natis; namenjeno šolarjem viših razredov, velja

vezano gld. — 35
„ v polusnje z zlatim obrezkom „ — 50
„ v usnje z zlatim obrezkom „ — 60

5. „**Ključek nebeški**“, spisal Ivan Skuhala, dekan v Ljutomeru, za šolarje nižjih razredov, velja

vezan gld. — 30
„ v polusnje z zlatim obrezkom — 40
„ v usnje — 50

6. „**Bukve božje v naravi**“, področnik P. Hrisogon Majar, stane 20 kr.

7. „**Božič**“ pridnim otrokom, spisal Alojzij Vakaj, stane 15 kr.

8. „**Svete pesmi za šolarje**“, vezane 10 kr.

9. „**Zbirka narodnih pesmij**“ I. snopič 10 kr.

10. „**Ženitovanje**“ 15 kr. II. snopič 10 kr.

Krasen harmonij,

s 13 spremeni, eno leto rabljen in za izvrstnega spoznan, je v sili na prodaj za 200 fl. Kje, pové uredništvo „Slov. Gosp.“ 1-2

Uradne in trgovske

KUVERTE

s firmo priporoča

tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Služba organista in mežnarja

se razpisuje pri župnijski cerkvi Sv. Marjete na Muti do 1. decembra. Prosto, lepo stanovanje; dohodki obojne službe v denarji znašajo okoli 230 gld. Tudi zemljišča je nad tri orale. Spretnost v orgljanju se tirja; seveda imajo Ceciljanci prednost. Služba se nastopi s 1. januarjem 1894. 4-5

Cerkveno predstojništvo na Muti.

Najbolj po ceni se kupujejo:

najboljši molitveniki, šolske knjige, pisalne in šolske reči, izvrsten konceptni in pisalni papir, vsakovrstni zavitki, pisani papir, svilnati papir v 65 barvah, najboljše karte.

Tiskovine za odvetnike in bilježnike, šole in občinske urade, trgovce itd.

A. PLATZER,

poprej Edvard Ferline,

gosposke ulice šte. 3 v Mariboru.

Knjigovezarska dela se točno in takoj po ceni izvršujejo.

Da ne bode nobena pomota, prosim, da na tanjko pazite na mojo trdko. 34

Graščinsko oskrbništvo

Herberstorf

proda od postaje Wildon proti povzetju

jabolčnico

po 100 litrov 8—10 gold. 21

Kneipp-ova sladna kava

je edino prava v rdečih štirivoglatih zavitkih s podobo župnikovo in trdko

Bratje Oelz, Bregenz.

V take kraje, kjer se naši pridelki ne dobivajo, razpošiljamo cenó poštne zavitke po gld. 2-10. 9-15

Odgov. urednik B. Ferk.

Tisk tiskarne sv. Cirila.

(Odgov. J. Otorepec.)